

Deze maand stellen we vragen aan: Mireille Susetyo

1. Wie bent u en wat doet u?

Zelf vraag ik nooit, wat doet u?

Om iemand echt beter te leren kennen stel ik zelf liever de vraag, wat houdt u bezig?

Mijn naam is Mireille Susetyo, Ik ben opgegroeid als middelste van 3 dochters in een gemiddeld arbeidersgezin in het gezellige Brabant. Ik ben inmiddels al 26 jaar getrouwd met mijn Indonesische man en we hebben 2 prachtige, bewuste zonen (20 & 23).

Mijn jeugd stond in het teken van mezelf bewijzen tegenover de buitenwereld, ik wilde bewijzen dat ik net zo veel waard was als een ander. Mijn aangeboren oogafwijking mocht niet hét kenmerk zijn waar mensen mij mee associeerden want ik had meer in mijn mars.

De maatschappij was het daar niet echt mee eens, maar met mijn zelfspot, humor en doorzettingsvermogen heb ik mijn plekje in de maatschappij gecreëerd. Een plekje waar ik tevreden mee ben en ook voel dat ik wel degelijk iets kan bijdragen. Maar het was niet makkelijk om dat voor elkaar te krijgen.

Op mijn 25ste dacht ik dat het tij gekeerd was en de "7 vette, vruchtbare jaren" waren aangebroken... Het leven was toen te mooi om waar te zijn, ik had het gemaakt. Ik woonde inmiddels in Indonesië en voelde me daar helemaal senang (gelukkig) Hier viel mijn handicap niet op. Hier was ik mobiel door de fietstaxi die iedereen gebruikte en het was niet eerst de handicap die men zag maar de persoon. Vruchtbaar was die tijd ook zeker want ik beviel in Bandung van een kerngezond menneke Ismail.

Maar die 7 vruchtbare jaren bleken nog net geen 7 maanden te gaan duren want toen sloeg het noodlot toe. We vonden onze sterke vent met zijn 4 tandjes de ochtend nadat hij zijn 1ste prikjes had gehad, dood in zijn bedje.

Ismail zou nu 25 jaar zijn geweest, maar elke keer als ik het verhaal over Ismail opnieuw vertel, voelt het nog alsof het vandaag is...dus stop ik het maar vaak diep weg. Als je het hele verhaal wilt lezen is dit de link: [had ik maar, wist ik maar](#)

Ter nagedachtenis aan Ismail Susetyo
Geboren 18-11-1998
Overleden 11-06-1999

We zijn een tijdje later naar Nederland ge(r)emigreert en terug in Brabant hebben we gelukkig nog 2 mooie mannen mogen groot brengen.

Buiten dat ik met veel passie en overgave fulltime moeder ben, ligt mijn hart bij theater en toneel. Ik heb mooie herinneringen aan de prachtige theaterproducties waar ik onderdeel van was. Maar ik heb me ook jaren actief ingezet in de plaatselijke politiek, al lijkt dat nu alweer een wereld geleden.

Tegenwoordig gebruik ik mijn levenservaring als vrijwilligster bij de luisterlijn, wat zeer veel voldoening geeft omdat je mensen en hun verhalen écht erkent en even écht contact hebt.

Tevens ondersteun ik de NVKP. Ik ben dossierhouder van het gele koorts dossier, beheer de telegrampagina en ik begeleid de mensen die binnenkomen met hun ervaringsverhaal.

Alles en iedereen waar ik me mee bezig houd doe ik vanuit het hart, vrijwillig en dat maakt het juist waardevol voor alle partijen. Dat geeft dan weer heel veel voldoening en energie.

2. Waarvan kent u de NVKP?

In mijn zoektocht naar antwoorden op alles wat wij hebben meegemaakt rond vaccinaties kwam ik online heel veel herkenning tegen, mensen die zich durfden uit te spreken. Helaas merkte ik ook direct op dat als je jezelf online wilde uitspreken, dit niet veilig aan voelde. Je werd meteen afgeserveerd, dat je het jezelf verbeelde, of zelfs dat het niet waar was. Persoonlijke ervaringen met vaccinatieschade werden gewoonweg als leugen weggezet, alsof het niet zou bestaan. Deze vijandelijke houding van sommige mensen, die daar helemaal geen onderbouwde reden of noodzaak bij hadden, en het fanatisme waarmee ze mensen benaderde was voor mij juist nog een reden om verder te graven...

Door alles wat ik te weten kwam en het feit dat er vele gerenommeerde artsen en deskundigen zijn die zich ook uitspreken over de keerzijde van vaccineren en hierdoor ook op deze vijandelijke manier bejegend werden gaf mij alleen maar meer kracht om op te staan.

In die tijd vond ik veel informatie bij de NVKP op facebook, waar toen een hele grote groep mensen wel erkenning gaf. Ik leerde steeds meer mensen kennen die op een of andere manier veel kennis hebben over gezondheid, vaccins, de lobby achter big farma etc. Omdat ik vind dat de NVKP veel belangrijk werk doet wat de officiële instanties verzaken werd ik lid en kreeg contact met Jenó die op een professionele, liefdevol manier mijn ervaringsverhaal mee heeft opgetekend. Ik voelde me veilig genoeg om het hier te delen. Ik deel het niet om aandacht te krijgen, of om zielig gevonden te worden, maar om mensen de risico's van vaccineren mee te geven. Want via de media zien we alleen drama van een ziek of overleden persoon die niet gevaccineerd zou zijn, zonder context maar met close-ups van de tranen en met opzweepende muziek. Ruimte voor kritiek is er niet bij. Als wij niets doen, wie dan wel? Als ik een zwangere jonge vrouw zie is het eerste wat door mijn hoofd gaat...mag ik je a.u.b. informatie aanbieden, informatie die ik helaas nooit gehad heb?

3. wat is belangrijk voor u?

Ik kan écht niet tegen onrecht...dan móet je opstaan vind ik.

Verder: eerlijke en complete informatie, want zonder dat kun je ook geen goede beslissingen nemen. Ook vind ik het belangrijk om te kijken naar wat ons bindt, Verschillen zijn makkelijk te zien maar toch kun je ook bij hen die het verst van je afstaan meestal wel iets vinden waarin we hetzelfde zijn.. Zoals dat de meeste mensen geen oorlog willen, liefde nodig hebben en het beste voor hebben met hun geliefden. Maar het allerbelangrijkste is dat je erkenning geeft aan de ervaringen van een ander, dat de ander zich gezien/gehoord voelt.

4. wat is uw levensmotto?

Als je nooit liegt hoef je niet zo veel te onthouden.

Maar vooral: RELATIVEER!!! Er zijn altijd situaties die erger zijn dan die van jou dus ga niet in de slachtoffer rol zitten maar gebruik je situatie... Wat wil mijn situatie mij zeggen, leren? What not kills you, makes you stronger.

Mensen kunnen meer dan ze denken. Angst geeft stress en stress is doodsoorzaak nummer 1. Zet je boosheid en verdriet om in iets positiefs en leef in het hier en nu... En zo hanteer ik er nog veel meer.

5. Wat zou u de lezers willen meegeven?

Allereerst dat ondanks alles je niet moet vergeten te genieten van waardevolle gesprekken, de natuur en het moment.

Ten tweede kan de NVKP nog steeds meer hulp gebruiken, iedereen heeft kwaliteiten en kan onderdeel zijn van zo'n belangrijke organisatie, dit verrijkt je sociale netwerk en je eigen kennis.

Alles wat wij met de vele vrijwilligers hier doen is omdat we begrijpen dat angst en onwetendheid veel schade kan veroorzaken. Velen hier spreken helaas uit persoonlijke ervaring. Maar ook hebben we echt veel deskundigen in onze gelederen waaronder wetenschappers, huisartsen en mensen die in hun praktijk de schade die vaccineren veroorzaakt dagelijks tegenkomen.

Door onze kennis en krachten samen te bundelen doen we meer dan je zo 1,2,3 denkt... We planten zaadjes, ondersteunen iemands zoektocht naar informatie voor het maken van een bewuste beslissing etc.

Ik zou zo graag alle mensen maar voornamelijk alle jonge ouders de informatie willen geven die ik zelf nooit heb gehad. Dat cadeau is onbetaalbaar.

Kortom ik zou alle lezers willen vragen om de NVKP onder de aandacht te brengen binnen je eigen kennissenkring, ook de ervaringsverhalen. Want vaccineren is nóg altijd een keuze.